

Дозволъте ми, рѣкохъ, като ся обѣрихъ къмъ Св. Прѣславскій, най първо да ви честитѣкъ прѣдседателски постъ.

— Нѣма защо.

— Има, нѣма, такъвъ е обычайтъ; но що пѣкъ и да нѣма защо? малко ли залиси и главоболия не ви приноси тѣзи чести? Впрочемъ сегашното ви Събранье е свѣсно, като нарочно прѣбрано; депутатытѣ състоятъ отъ нѣколко лица само и то разумни и добродушни: тѣй що не ся надѣїж, че ще има да срѣщате нѣкой твърдъ голѣмы затруднения въ водението му. Дѣ е да водишъ 180 души и повечето селяни, а дѣ е 28 или 38 души само граждане и нѣщо като интелигентни хора.

Въ това врѣме Св. Доростолскій щѣше да излѣзва и счете белкъмъ за добрѣ да ся извини, че по работѣ е принуденъ да иде при Князътъ.

«Дѣлайте спѣшно, дондѣже жатва есть», му отговорихъ азъ смѣхъшкомъ и ся обѣрихъ къмъ Св. Прѣславскаго.

Ваше Прѣосвященство, ви може да нѣмате твърдѣ врѣме, а сѫщо и азъ перасполагамъ твърдѣ съ тѣзи драгоцѣнности; за това ще ви молѣж да ми дозволите безъ забикалки да дойдѫ на прѣдметътъ за който сторихъ да ви посѣтѣ.

— Свободно, защо не?

— Макаръ калугеритѣ да ся назватъ бездомни и безъ отечественни, азъ все ви считамъ като Тракиецъ по отечественны ви градъ; но и като Тракиецъ да ви несчитамъ, а само като бѣлгаринъ и човѣкъ мыслящъ, немогж да си допуснѣ, че ви не ще ся интересувате съ судбѣтъ на отечеството си. Що слушате ви и какво мыслите за тѣзи прѣсканы на послѣдъкъ слухове върху нѣкакво си приближавано или и настанжло вече съединение на Ист. Румелия съ княжество Бѣлгария?

— Слушамъ нѣщо тавова, но не съмъ си струвалъ трудъ да мыслѣж за него, защото ми ся чини че незаслужва.

— Забѣлѣжили ли сте отъ кога тѣзи слухове сѫ станжли достояние на публикѣтъ, и коя страна ся придѣржи утѣхъ и гы раздува между народѣтъ?

— Това което съмъ забѣлѣжилъ е, че тѣзи слухове идѫтъ пѣвчесе отъ къмъ Источникъ Румелий, че тука отъ двѣ три недѣли на самъ ся усилено распространяватъ; но да сѫ направили между народѣтъ нѣкакво впечатлѣніе, не съмъ осѣтилъ и не виждамъ; никой почти отъ тукашнитѣ не гы вѣрва или не гы